

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA TURUSSA

Alussa pe 29.6. klo 18.00

Sisäministeri Päivi Räsänen

Esikoisemme katosi vuoden ikäisenä hengelliseen kesätapahtumaan tuhansien ihmisten väentungokseen keskellä kaupunkia. Olin hetkeksi irrotanut vilkkaasta pojasta otteeni ostaessani hänelle suojelusenkelitaulun ja kohta seisoin enkelinkuva kädessäni eikä poikaa näkynyt missään. Ne 30 minuuttia, jotka häntä etsimme kuulutusten kera, tuntuivat pitkiltä. Lopulta hän löytyi istumassa teltassa eturivissä puhetta kuuntelemassa sukulaissedän sylissä. Mielessäni olin nähnyt kauhukuvia lapsestani hukkuneena tai auton alle liiskaantuneena.

Kun Jeesus halusi kuvata Jumalan etsivää rakkautta ihmistä kohtaan, hän kertoi aikaistensa arjesta helposti samaistuttavia kuvauksia. Hän vertasi Jumalaa lammaspaimeneen, joka jätti 99 lammasta etsiäkseen yhtä onnetonta karkulaista, tai köyhään naiseen, joka etsii lampun ja harjan kanssa kadottamaansa hopearahaa. Kun muistellemme tilanteita, joissa meillä on hätä jostakin kadottamastamme, voimme aavistaa, millaisen rakkauden vuoksi Jumala oli valmis antamaan oman poikansa, ettei hän kadottaisi meitä.

Jumala on rakkaus. Hän ei ainoastaan rakasta, vaan hän on olemukseltaan läpeensä rakkautta. Ihminen on tarkoitettu elämään rakkauden Jumalan yhteydessä. Kirkkoisä Augustinus on sanonut kauniisti: "Sinä olet luonut meidät itseäsi varten, ja sydämemme on levoton, kunnes se löytää levon sinussa."

Raamatun ensi lehdillä kuvataan, miten alussa ihminen oli yhteydessä Luojaansa, keskusteli luontevasti Paratiisissa käyskentelevän Jumalan kanssa. Syntiinlankeemuksen myötä ihmisen yhteys Jumalaan ja toisiin ihmisiin särkyi. Kun ihminen valitsi eron Jumalasta, hän samalla irrottautui elämän lähteestä. Jeesus vertaa itseään viinipuuhun. Jos oksa irtoaa puusta, se kuivuu ja lahoaa, ei kanna hedelmää eikä mitään elämää itsessään. Tällaisessa tilassa koko langennut ihmiskunta elää ollessaan erossa Jumalasta. Ihminen, joka kipeästi ja elintärkeästi tarvitsisi yhteyttä Jumalaan, luonnostaan kuitenkin pakenee Jumalaa. Tämän pakomatkan alkuhetket kuvataan syntiinlankeemuksen jälkeen Adamin ja Eevan poistuessa paratiisista. Pakomatalla oleva ihminen ei luonnostaan eikä omasta aloitteestaan etsi yhteyttä Jumalaan.

Raamatun ihmeellinen sanoma on siinä, että Jumala itse etsii häntä pakenevia, luomiaan ihmisiä. Jaakobin kirjeessä puhutaan Jumalan rakkaudesta hätkähdyttävällä tavalla: "Mustasukkaisen kiihkeästi hän halajaa henkeä, jonka on meihin pannut." (Jk. 4:5)

Minulla oli nuorena vaihe, jossa armollista Jumalaa oli vaikeaa löytää. Raamattua lukiessani sieltä nousi esille ankaria sanoja, jotka tuomitsivat minut ja ajoivat epätoivoon.

Tätä kysellessäni sain sielunhoitajalta hyvää tarkoittavan neuvon: "Jos kaikesta sydämestäsi etsit Jeesusta, löydät kyllä hänet." Tämä vain lisäsi epätoivoani. Totesin, että en minä kaikesta sydämestäni etsinyt Jumalaa, en oikeastaan edes tiennyt miten

häntä tulisi etsiä. Kadehtien katselin autuudestaan iloitsevia uskovaisia, joille Jeesus tuntui olevan lähellä ja rakas. Ajattelin, että minusta ei ole uskovaiseksi.

Jumalan Sana, joka minua ahdisti, toi minulle myöhemmin myös ratkaisun tähän ahdistukseen. Luin läpi Roomalaiskirjettä, jonka kolmannen luvun kohdalla tein löydön: *"Ei ole yhtään vanhurskasta, ei yhtään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat luopuneet ja käyneet kelvottomiksi. Ei ole ketään, joka tekee hyvää, ei ainoatakaan."* (Room. 3:10-12) Melkein putosin tuoililtani tämän kohdan lukiessani. En ollutkaan poikkeus, vaan sellaista ihmistä, joka etsii Jumalaa ja hänen tahtoaan, ei maan päältä edes löydy. Ajattelin mielessäni hurskaan oloisia kristittyjä, että koskeeko tämä todella heitäkin. Muutamaa jaetta myöhemmin apostoli vielä selventää: *"Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa."* Room 3:23-24

Tämä oli minulle riemullinen löytö – oivallus evankeliumista, armosta joka tulee osakseni ilman mitään ansioita tai yrittämistä. Ymmärsin, että minä en voi millään tavalla synnyttää tai sytyttää uskon siementä itseäni, sen tekee pyhä Jumala itse. Luther tiivisti upealla tavalla tämän katekismukseen: *"Minä uskon, etten minä omasta järjestäni enkä voimastani voi uskoa minun Herraani Jeesukseen Kristukseen eli tulla hänen tykönsä, vaan että Pyhä Henki on minut kutsunut evankeliumilla."*

Luottamus Jumalan sanaan ja evankeliumin ilo ja varmuus kulkevat käsi kädessä. Siksi erityisen surullisia ovat sellaiset opit, joilla nakerretaan luottamusta Raamattuun Jumalan Sanana.

Sananlaskujen kirjassa sanotaan osuvasti: *"Osta totuutta, älä myy!"*. Tämä kertoo siitä, että totuudella on yleensä hinta. Totuuden seuraamisesta, totuuden tunnustamisesta ja puhumisesta joutuu usein maksamaan. Sen sijaan ihmisellä on kiusaus myydä totuutta, hankkia jotakin etua itselle sillä, että taipuu suosittuun harhaan tai vääristelee totuutta. Mutta Raamattu kehottaa: *"Osta totuutta, älä myy!"*

Martti Luther käsitteli aihetta "Seuraus uskosta" osuvin sanoin: *"Jos uskot, niin puhut. Jos puhut, niin sinun täytyy kärsiä. Sillä usko, tunnustus ja risti kuuluvat yhteen ja ovat oikean kristityn osa."*

Sanomisen tila kapenee, jos emme tätä oikeuttamme käytä. Mitä enemmän vaikenemme Raamatun opetuksesta kipeisiin ajankohtaisiin kysymyksiin, sitä voimakkaampi on torjunta. Jos lumituiskussa ladulla ei ole riittävästi hiihtäjiä, umpihankeen hiihtäminen käy raskaaksi.

Jos kiellämme ihmisiltä oikeuden synnintuntoon, varastamme heiltä myös evankeliumin ilon ja varmuuden. Jos Jumala ei ole pyhä Jumala, joka tuomitsee Raamatussa kerrotulla tavalla synnin, miksi Jumalan Pojan täytyi kuolla? Jos ajattelen Raamatun sisältävän ajallemme sopimattomia käskyjä ja ohjeita, miten voin vakuuttua siitä, että Jeesuksen armon lupaukset eivät ole hänen suuhunsa myöhemmin pantuja lisäyksiä? Varmuus

taivaasta lepää sen varassa, että Kristus on varmasti sovittanut todelliset syntimme ja nousut ylös kuolleista.

Asuin lapsuuteni Konnunsuon keskusvankilan vieressä, aivan lähimmässä talossa niin, että kotimme ikkunoista katselin joskus iltaisin vankeja kalteri-ikkunoiden takaa ja mietin, millaista olisi olla kaltereiden toisella puolella, vankina. Joskus vankilasta karkasi vankeja, ja mieleeni on jäänyt, kuinka isä keskellä yötä kaivoi lipastosta käsiasetta ja lähti ajamaan karkulaisia kiinni. Joskus vankikarkureita tultiin etsimään aivan pihapiiristämme ja kellaristamme, mikä tuntui pelottavalta. Karanneet vangit jäivät ennemmin tai myöhemmin kiinni ja tuotiin takaisin kärsimään rangaistustaan.

Sekin on jäänyt mieleeni, että joskus presidentiltä tuli päätös, jolla perheellemme tutuksi tullut elinkautisvanki armahdettiin, ja hän pääsi lähtemään vapaasti vankilasta. Vankikarkurilla ja armahdetulla vangilla on oleellinen ero. Toinen pakoilee lain miekkaa, yrittää saada vapauden omin konstein ja omin voimin, toinen taas lähtee armahdettuna. Molemmat ovat syyllistyneet lain rikkomiseen ja saaneet tuomion.

Me olemme kaikki Jumalan lain rikkojia ja tulemme Jumalan edessä tuomituiksi. Jumalan Sanan alta ei kannata yrittää paeta, sillä kiinni jäisimme joka tapauksessa. Lain miekka saavuttaisi meidät ennemmin tai myöhemmin. Omin keinoin ja voimin vapautteen pyrkiminen on tuhoon tuomittu yritys. Mutta onneksemme me olemme sellaisessa vankilassa, jossa kaikki vangit on armahdettu. Armahduspäätös on tehty ja kirjoitettu ja siksi saamme lähteä vapaina ja iloisina matkaan. Vapahtajamme Jeesus on viattomana ja synnittömänä kärsinyt sen tuomion ja rangaistuksen, joka kuuluisi meidän syntisten kannettavaksi. Kun olemme Kristuksessa, Jeesuksen omia, Jumala näkee meissä Jeesuksen pyhyiden ja viattomuuden, ei enää lainkaan syntejämme. Siksi meidän ei tarvitse pelätä niitä sanoja, jotka meitä syyttävät, sillä syytös ei enää armahdettuun kohdistu.

"Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän teki meidän tähtemme synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi." (2.Kor.5:21) Ristillä tapahtuneessa autuaassa vaihtokaupassa Kristus otti vastuulleen kaikki syntimme ja kaiken pahuutemme sekä niiden rangaistuksen, kuoleman. Samalla hän lahjoitti meille oman synnittömyytensä, pyhyytensä ja vanhurskautensa, jonka palkkana on iankaikkinen elämä.

Luther on kirjoittanut: *"Opittakoon hyvin tuntemaan Kristusta siten, että hänen valtakunnassansa on vain heikkoja ja sairaita ihmisiä; se ei olekaan mikään muu kuin sairaala, jossa makaa ainoastaan raihneisia ja kivunalaisia ihmisiä, joita täytyy hoitaa."*

Yhdeksän vuoden ikäisenä koulutyttönä eräänä aamuna herätessäni totesin, että en pystynyt liikuttamaan jalkojani. Yritin nousta vuoteesta, mutta jalat eivät totelleet. Vanhempani istuivat keittiössä aamukahvilla ja huutelivat minua aamupuuhille. He eivät hyväksyneet selitystäni, etten pysty nousemaan, vaan yhä kiivaammin hoputtivat koulutielle. Kun sitten lopulta raahauduin keittiöön pitkin lattiaa kiskoan itseäni käsillä alaraajat velttoina, äitini alkoi hätääntyneenä itkeä ja isä nosti minut syliinsä ja niin lähdettiin sairaalaan, missä vierähti useampi viikko, ennen kuin toivuin hermojuurten

tulehduksen aiheuttaneesta halvauksesta. Päälimmäiseksi muistoksi sairausajaltani jäi avuttomuus. En pystynyt liikkumaan minnekään ilman apua. Isoa tyttöä täytyi kantaa sylissä pesullekin kuin pientä vauvaa.

Meillä kaikilla on omat näkyvät tai salaiset rajoittimet, omat kipumme, jotka pitävät meitä heikkouden tuntumassa. Joskus pääsemme niistä eroon, mutta joidenkin kipujen ja rajoittimien kanssa on eletävä pitkään, ehkä koko elämänsä. Apostoli Paavalillakin oli pistimensä lihassa. Paavali oli kolmesti rukoillut että pääsisi pistimestä eroon. Jumala vastasi Paavalin pyyntöön, mutta eri tavoin kuin tämä olisi toivonut. Kaksi kertaa Jumala oli hiljaa, kolmannen kerran jälkeen vastaus oli: *"Minun armoistani on sinulle kyllin, sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa."*

Luther kirjoittaa selittäessään juuri tätä samaista raamatunkohtaa seuraavasti: *"Vain harvat ihmiset eivät loukkaannu heikkoon Kristukseen. Se on syvällisintä viisautta maailmassa. Opitaanhan Kristus piankin tuntemaan silloin, kun hän ilmiselvästi tekee ihmeitä ja esiintyy niin voimakkaana, että kaikki näkevät, kuka hän on. Mutta nytpä onkin suurta viisautta tuntea se heikko Kristus, joka riippuu ristillä ja lepää haudassa. Jolla ei ole tätä viisautta, se pakostakin loukkaantuu."*

Tiedotusvälineissä kerrottiin vankilavirkailijasta, joka oli unohtanut kertoa vangille tämän saamasta armahduspäätöksestä. Virkailija sai syytteen sen vuoksi, että vanki joutui viettämään kiven sisällä muutaman ylimääräisen päivän, vaikka oli jo armahdettu. Miten paljon merkittävämpi tehtävä jokaisella Jeesuksen omalla on tavalla tai toisella viedä eteenpäin viestiä siitä, että synnit on sovitettu, armahduspäätös on tehty. Niin kaukana lähetysmaissa kuin lähellä naapurissa tai työpaikalla monet elävät syyllisyyden vankeudessa, vailla evankeliumin vapautta ja iankaikkisen elämän toivoa.

Apostoli Paavali haastaa meidät pitämään esillä evankeliumin sanaa. Hän jopa rohkenee ottaa esiin vertauksen pimeässä loistavista tähdistä puhuessaan elämästämme "kieroutuneen ja turmeltuneen sukukunnan keskellä". *"Te loistatte siinä kuin tähdet taivaalla, kun pidätte esillä elämän sanaa."* (Fil 2:15-16)

Ei meissä kristityissä itsessämme ole mitään valoa, mutta Jumalan Sana on valo, joka loistaa pimeässä. Kun viemme eteenpäin evankeliumin sanaa, meidän ei tarvitse hakea omista kokemuksistamme todistusvoimaa tai vakuuttavuutta, vaan yksinkertaisesti pitää tavalla tai toisella arjessa lähimmäistemme kanssa esillä sitä, mitä Jumalan sana kertoo. Meillä on etuoikeus Jeesuksen omina elää elämäämme hänen todistajinaan, kertoa siitä ihmeellisestä armosta ja elämän lahjasta, joka on tarjolla kaikille ihmisille.